

odpovědi namítal nepřiměřenost, tvrdě, že odhadní hodnota nároku vzhledem ke stáří žalobkyně činí 19.793 Kč 20 h, přiměřenost popíral i v odvolání a činí tak i v dovolací odpovědi. Prvý soud zjistil z vyrovnacích spisů, že žalovaný ve vyrovnání nepopřel odhadní hodnotu renty udanou žalobkyní ve výši 54.300 Kč po srážce dávek splatných před zahájením vyrovnání, a z toho usuzuje, že by bylo proti dobrým mravům, kdyby ji nyní ve sporu popíral. Poukazuje při tom k § 63 vyrov. řádu ze 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. Leč, nehledíc k tomu, že vyrovnací řád z roku 1914 nemá obdobného ustanovení, nelze za to míti, že žalovaný pouhým nepopřením výši pohledávky uznal. Vždyť podle vyrovnacího řádu z roku 1914 zjišťovaly se přihlášené pohledávky jen k vůli hlasování bez jakýchkoliv účinků na skutečný poměr mezi věřitelem a dlužníkem. Proto právě nelze z pouhého nepopření přihlášené pohledávky a z pozdějšího vytýkání její nepřiměřenosti usuzovati ani na prohřešení se proti dobrým mravům. Nemůže býti bráněno dlužníku, by dojde-li ke sporu o zaplacení pohledávky nebo její kvoty, neuplatňoval závažné námitky proti její pravosti neb výši. Nezbylo proto, než aby oba rozsudky byly zrušeny (§§ 496 čís. 3 a 513 c. ř. s.) a věc byla vrácena procesnímu soudu, na němž bude, by vhodným způsobem působil k tomu, by otázka odhadní hodnoty nároku žalobkyně v čase zahájení vyrovnacího řízení byla náležitě objasněna a aby provedl potřebné snad důkazy a pak dle uvedených směrnic znovu rozhodl.

Čís. 13553.

Nelze povolití exekuci na právo povinného, aby mu poštovní spořitelnou byly vydány peníze, které dojdou na jeho šekový účet.

(Rozh. ze dne 18. května 1934, R I 477/34.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením práva příslušejícího straně povinné jako majitelce šekového účtu čís. 36.930 proti poddlužníku poštovní spořitelně v Praze na vydání peněz došlých na konto čís. 36.930. Soud prvního stálice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Důvody: V exekučním návrhu uvádí vymáhající strana, že vedla už několikrát exekuci na pohledávku, která příslušela povinné straně proti poštovní spořitelně v den doručení exekučního povolení, ale že strana povinná měla možnost částky na kontě došlé každodenně vybrati, a proto, že chce novou exekuci zabavením práva strany povinné jako majitelky šekového účtu zameziti, by povinná strana nevybrala peníze, které dojdou na konto. Vymáhající straně tedy jde vlastně o exekuci na peněžité pohledávky budoucí, to však není mimo případy pohledávek na služném a jiných opětujičích se důchodech v § 299 ex. ř. jmenované přípustné, poněvadž pohledávka strany povinné, jejíž zabavení chce strana vymáhající dosíci, musí tu býti v okamžiku exekuce (viz Neumannův komentář k exek. řádu k § 294).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel v dovolacím rekursu vykládá, že jest mu dobře známo, že zabavení pohledávky může dosíci jen, když pohledávka v okamžiku exekuce již existuje, ale že nezamýšlel nabýti zástavního práva na budoucí vklady povinné strany, nýbrž, že chtěl zabavit její právo, záležející v tom, že jako majitelka šekového účtu může žádati, by jí poštovní spořitelna úplatně zaslala tiskopisy, zejména šekové blankety, že má nárok, aby byla vyrozuměna o dojití peněz, že může vyplnit šeky a že jest oprávněna žádati, by poštovní spořitelna z peněz na jejím šekovém účtě došlých poukázala částky podle jejího přání buď jí samé neb osobě od ní označené. Avšak tento stěžovatelův výklad nemá opory v doslovu exekučního návrhu, v němž o právech naznačených teprve v dovolacím rekursu není ani zmínky. Pro posouzení, o jaký způsob exekuce tu jde, jest rozhodný doslov návrhu na povolení exekuce. Vymáhající věřitel v návrhu ze dne 9. ledna 1934 navrhl jen, by mu byla povolena exekuce zabavením práva příslušejícího povinné straně jako majitelce šekového účtu čís. 36.930 proti poštovní spořitelně v Praze na vydání peněz, došlých na kontě 36.930. Předmětem navrženého zabavení bylo tedy jen právo povinné strany, aby jí byly poštovní spořitelnou vydány peníze, které na její šekový účet dojdou. Právo na vydání těchto peněz není však v podstatě ničím jiným, než peněžitou pohledávkou podle §§ 294 a násl. ex. ř. Rekursní soud správně vyložil, že podle doslovu exekučního návrhu jde tu o exekuci na budoucí peněžitou pohledávku a že navržená exekuce není v tomto případě přípustná, ježto pohledávka, jejíž zabavení se navrhuje, nenáleží k pohledávkám uvedeným v § 299 ex. ř. a musila by tu tedy býti již v okamžiku exekuce.

Čís. 13554.

Byl-li zůstavitel příslušníkem belgickým, jest projednání pozůstalosti o neknižovní pohledávce zůstavitelově za tuzemským dlužníkem a rozhodování o sporných dědických nárocích přenechatí soudu belgickému. Opatření podle §§ 137 a 138 nesp. říz. záleží tu v tom, že soud dá příkaz tuzemskému dlužníku, by neplatil pozůstalosti tak dlouho, až cizozemské úřady rozhodnou o pohledávce.

(Rozh. ze dne 18. května 1934, R I 517/34.)

V pozůstalostní věci po cizozemkyni uložil soud první stolice dědicům, by zajistili dědický díl tuzemských dědiců 500.000 Kč jakož i poplatkové pohledávky čsl. státu 78.500 Kč zástavou nebo hypotékou, a dále vyřkl, že se neodstupuje před touto jistotou projednání pozůstalosti, sestávající z nezaknihované zápůjčkové pohledávky zůstavitelky proti dr. Jaroslavovi L-ovi zahraničním úřadům. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc prvému soudu, by v řízení pokračoval a nové usnesení vydal. D ů v o d y: Podle § 23 nesp. pat. mají soudy ohledně movitého jmění cizince zemřelého v zahraničí, jest-li zemřelý jest příslušníkem státu, jenž zachovává stejné zásady, přenechatí